

TRÊN CON THUYỀN XUÔI NƯỚC

<http://www.tuoitrecoi.com/linkfiles/truyenngan/thuyensexuoinuoc.htm>

Trước đây tôi vẫn nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ và sẽ không thể nào yêu anh bởi vì thứ nhất anh đã có người yêu - anh bảo với tôi như vậy. Thứ hai là vì tôi còn mang một lời thề. Lời thề đó không phải là lời hứa hẹn tình yêu mà là lời nguyện của chính lòng tôi. Tôi sẽ đem hết khả năng và bằng mọi cách phải thực hiện được lời thề nguyện ấy...

Năm học lớp 12 của tôi là năm học có nhiều kỷ niệm ngọt ngào và cay đắng đáng ghi nhớ đến suốt đời. Tôi không bao giờ quên đôi mắt cô giáo dạy Văn tràn đầy hạnh phúc lẫn tự hào khi tôi nhận tấm bằng học sinh giỏi Văn của tỉnh. Không bao giờ tôi quên ngày trọng đại nhất trên con đường sáng tác thơ văn của mình; được kết nạp vào Hội Văn học của tỉnh nhà. Đó là điều tự hào, không chỉ riêng tôi mà còn của các cô chú nhà văn, nhà thơ... đã dìu dắt tôi trên con đường văn chương, nghệ thuật. Một con bé mười tám tuổi được hiện diện trong hàng ngũ những người có tên tuổi và ở bậc cô chú, bác. Hạnh phúc đến không ngờ! Nhưng rồi sự cay đắng tôi phải mang cũng không nhỏ. Mỗi lần nghĩ đến tôi đều bật lên cười to. Nên tôi đã yêu thơ của Langston Hughes:

"Để ngăn mình khỏi khóc

Tôi xin há miệng cười".

Câu chuyện bắt đầu từ anh ấy. Anh là con trai duy nhất của một gia đình rất giàu có. Gia đình ấy có một cửa hàng bách hóa nằm ngay trên con đường tôi đi học. Nhà tôi ở gần trường nên tôi thường đi bộ. Vả lại, trong khu vực chợ đi xe cũng rất khó khăn. Ngày nào cũng như ngày nào. Cứ 11 giờ 30 tôi đi học thì thấy anh ngồi trước cửa nhìn tôi. Buổi chiều tan học cũng thế. Lúc đầu tôi chẳng quan tâm nhưng dần dần đôi mắt trầm buồn, lặng lẽ ấy đã theo tôi vào giấc ngủ, chập chờn trong những giấc mơ...

Rồi tôi và anh quen nhau. Anh đối lòng chỉ xem tôi như em gái và tôi cũng thế, xem anh như anh trai. Giác quan thứ 6 của người con gái mách cho tôi như vậy. Anh muốn tôi phải luôn vô tư, hồn nhiên để học.

Khi gia đình anh biết mối quan hệ của tôi và anh, bà dì anh có những lời không hay về tôi với bạn tôi. Khi nghe được, tôi tự ái và tránh gặp anh, tránh đi trên đường đó mỗi lần đi học. Nhờ bà ấy, tôi cay đắng nhận ra rằng: nghèo vẫn còn là một cái tội!

Lúc đó tôi buồn và mặc cảm nhiều lắm. Tôi cũng không làm sao quên được ánh mắt anh, ánh mắt buồn khi cười vẫn không xua được ánh buồn ấy... Nhưng rồi tôi biết biến nỗi buồn thành hành động: tôi đăng ký học thêm nhiều môn học ở trường, rồi học đàn Organ, sinh hoạt với các bút nhóm thơ, văn... Tôi nguyện với lòng là sẽ cố gắng học để làm một cái gì đó, để có được mọi thứ và để chứng minh cho bà ấy thấy rằng: tôi không phải là con bé nhà quê, nghèo, gàn dở...

Rồi tôi bị bệnh. Căn bệnh suy nhược thần kinh quái ác hành hạ tôi đau đầu luôn. Bác sĩ và cha, mẹ không cho tôi học tiếp bởi sợ tôi bị ...bệnh tâm thần! Đâu đại học nhưng tôi không được bước chân vào giảng đường. Tôi đau buồn ghi danh vào một lớp Trung cấp Anh văn. Vẫn ở đấy, nhưng tôi không bao giờ bước chân trên con đường mà ngày nào ngày nấy hai buổi đi về... Tôi sẽ trở lại thăm anh với tư cách là một người em kết nghĩa khi tôi có được mọi thứ kia!

Học xong Trung cấp Anh văn tôi lên thành phố này. Ở đây, tôi vẫn tiếp tục học Anh văn và học thêm lớp Marketing. Ở lớp Marketing tôi quen một anh người Đà Lạt. Anh tên Tâm. Anh là một người ít cười, ít nói, nghiêm nghị, đứng đắn. Anh luôn gọi tôi bằng "cô bé" và bảo rằng tôi bướng bỉnh không giống ai. Tôi thì kêu rằng anh ít nói, đi chung với anh rất chán. Vậy mà ngày nào tôi và anh cũng đi chung. Chiều đi làm về anh đến đón tôi đi học, tối đưa về. Chủ nhật anh thường đưa tôi đi

chơi. Mọi người xung quanh tôi bảo rằng anh là người yêu của tôi. Tôi cười: "Không phải!", rồi thôi. Tôi không muốn giải thích dài dòng khi người ta cố tình muốn gán ghép như vậy.

Những cuộc đi chơi, những lúc trò chuyện với nhau, chúng tôi luôn giữ một khoảng cách nhất định. Tôi không biết anh thực sự có người yêu ở quê nhà hay không nhưng tôi thì tôi cần phải thực hiện lời nguyện của mình nên không được phép nghĩ gì ngoài chuyện học. Trong thâm tâm tôi nghĩ tôi sẽ luôn xem anh như một người anh trai, một người bạn tốt của mình.

Vậy mà bây giờ tôi lại yêu anh. Mà thời gian gần đây cái khoảng cách vô hình giữa tôi và anh, hình như không còn nguyên vẹn như trước! Tôi yêu anh từ lúc nào tôi cũng không biết. Phải chăng bà De Blessington nói đúng: "Không thể có tình bạn giữa một người nam và một người nữ. Nếu chàng hơn một người bạn, nàng sẽ trở nên kém một người bạn."?

Với tôi, anh đúng là một mẫu người lý tưởng. Anh thông minh, cương nghị. Anh luôn giữ đúng lời dù một lời hứa, một vấn đề cỡ con. Một khi anh quyết định điều gì thì không bao giờ thay đổi. Anh cũng không bao giờ nói trước chuyện gì khi chưa thực hiện được. Bởi thế tôi rất nể và tôn trọng anh.

Chiều chủ nhật trước anh đưa tôi đi xem phim. Ngồi trong rạp bất ngờ anh âu yếm nắm lấy tay tôi. Tôi bất ngờ nhưng vẫn để yên tay mình trong tay anh mà tràn đầy hạnh phúc - một cảm giác lần đầu tiên trong đời tôi có được...Nhưng tôi vội rút tay lại.

- Em xin, đừng để em có lỗi với chị ấy!

- Chị nào?

- Người yêu của anh!

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi nửa như nghiêm nghị, nửa như muốn chế giễu:

- Vậy mà cứ khoe là thông minh!

Tôi lờ mờ nhận ra ý anh. Vui mừng lẫn xúc động tôi hỏi:

- Vậy là...?

Anh cười nắm lấy bàn tay tôi siết mạnh. Tôi vẫn để yên tay mình trong tay anh. Chúng tôi im lặng thật lâu và như thể người ta trao nhau cái gì chứ không phải cái nắm tay. Giây phút thiêng liêng ấy đi qua, anh khe khẽ đọc bên tai tôi mấy câu thơ của Nguyễn Du:

"Em biết đấy chẳng ai hờ hững cả

Hồn than kia đang đổ đến hết lòng

Mà ngọn lửa cứ giả vờ le lói

Mùa mưa thông theo sợi khói đi vòng..."

Tôi khóc trước niềm hạnh phúc quá bất ngờ ấy. Màn ảnh trên kia có một con thuyền đang xuôi nước...